

Arrest

nr. 183 000 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 maart 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 24 maart 2016 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2013 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het argument dat zoon van betrokkenen hier legaal in België verblijft, ze sinds 2005 bij hem inwonen en tenlaste door hem worden genomen vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hun zoon hen ten laste neemt, er worden verschillende arbeidsovereenkomst en loonfiches voorgelegd van de zoon [K.F.], maar dit bewijst niet dat hij hen ook ten laste neemt.

Ook verklaren betrokkenen sedert 2005 in België te verblijven. Echter, ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen van die hun verblijf sedert 2005 staven, geen bewijzen voorleggen waaruit blijkt ze hier al zo lang verblijven.

Betrokkenen beweert geen familie meer zou hebben in het land van herkomst . Betrokkenen leggen gaan ook geen bewijzen van voor die deze bewering kunnen staven. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sinds 2005 in België, Nederlands hebben aangeleerd, werkbereid zouden zijn) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 24 maart 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) aan verzoekers.

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op: *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“De eerste motivering is dat de aanvraag geen buitengewone omstandigheden omvat omdat niet bewezen wordt dat zij sedert 2005 ten laste zijn van hun zoon K.S., wonende op hetzelfde adres te (...)
III.2. Dat nochtans de bewijzen aangebracht worden dat zij ten laste zijn van hun zoon K.S., wonende op hetzelfde adres

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 13 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd. Dit wordt simpelweg bewezen door het feit dat de ouders reeds 2005 bij hun zoon inwonen en hem ten laste zijn. Hij draagt alle kosten van onderhoud, eten, drinken, huisvesting, enz*

- Mijn verzoekers hebben geen inkomen. Zij hebben geen verblijfsstatuut en kunnen dus niet werken, noch enige uitkering genieten. Zij zijn respectievelijk 73 en 72 jaar oud.*

- Mijn verzoekers zijn de ouders van [S.K.]*

- beiden staan ingeschreven op hetzelfde adres*

III.3. Dat er dus een redelijk vermoeden is dat zij ten laste zijn van hun zoon. Dat trouwens een bewijs dat zij niet ten laste zijn niet kunnen leveren, gezien een negatief bewijs niet mogelijk is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekers de schending opwerpen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* gaat de Raad er gelet op hun betoog ter ondersteuning van het middel vanuit dat zij de schending beogen op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Het argument dat zoon van betrokkenen hier legaal in België verblijft, ze sinds 2005 bij hem inwonen en tenlaste door hem worden genomen vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

Bovendien worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat hun zoon hen ten laste neemt, er worden verschillende arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorgelegd van de zoon [K.F.], maar dit bewijst niet dat hij hen ook ten laste neemt.”

2.6. Uit voormelde passage blijkt dat de verwerende partij als hoofdmotief hanteert, de beoordeling dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong enkel een tijdelijke scheiding van verzoekers met hun zoon teweegbrengt, waardoor het ten laste zijn van hun zoon niet kan worden beschouwd als een omstandigheid die verhindert dat verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van oorsprong indienen. Verzoekers brengen hiertegen niets in en kunnen dan ook niet het niet weerhouden van hun argument inzake het ten laste zijn van hun zoon onderuit halen door enkel kritiek te geven op nog een andere overweging van de verwerende partij inzake dit argument, dat ingeleid wordt door het woord *“bovendien”*, wat wijst op een overtollige motivering. Kritiek op een overtollige motivering kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“De tweede motivering is dat de aanvraag geen buitengewone omstandigheden omvat omdat niet bewezen wordt dat zij geen familie meer hebben in hun land

III.2. In de beslissing staat niets te lezen over het feit dat mijn verzoekers in de stukken 3 en 4 aantonen dat al hun kinderen Iran verlaten hebben. Dat de beslissing boven dien uit het oog verliest dat deze mensen 72 en 73 jaar oud zijn, waardoor zijn hulpbehoevend zijn. En dus zelfs niet voor korte tijd kunnen terugkeren naar hun land.

III.3. Dat de bestreden beslissing ook niet antwoordt op het feit dat mijn verzoekers inriepen te voldoen aan alle criteria van gezinshereniging :

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 13 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd. Dit wordt simpelweg bewezen door het feit dat de ouders reeds 2005 bij hun zoon inwonen en hem ten laste zijn. Hij draagt alle kosten van onderhoud, eten, drinken, huisvesting, enz*

Mijn verzoekers hebben geen inkomen. Zij hebben geen verblijfsstatuut en kunnen dus niet werken, noch enige uitkering genieten. Zij zijn respectievelijk 73 en 72 jaar oud.

- Mijn verzoekers zijn de ouders van S.K.*

- beiden staan ingeschreven op hetzelfde adres”.*

2.8. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkenen beweert geen familie meer zou hebben in het land van herkomst . Betrokkenen leggen gaan ook geen bewijzen van voor die deze bewering kunnen staven. Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.”*

2.9. Voor zover verzoekers opwerpen dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd aangaande en geen rekening heeft gehouden met stukken die ze hebben overgemaakt ter ondersteuning van hun in

punt 1.1. bedoelde aanvraag die naar hun oordeel aantonen dat al hun kinderen Iran verlaten hebben, dient de Raad op te werpen dat – daargelaten de vaststelling dat stukken aangaande de aanwezigheid van kinderen in Nederland en Duitsland niet aantonen dat alle kinderen Iran hebben verlaten – het woord ‘familie’ niet is beperkt tot ‘kinderen’ en ook wijst op de aanwezigheid van andere verwanten.

2.10. Verzoekers werpen verder op dat ze hulpbehoevend zijn en dus niet voor korte tijd kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong, maar dit argument werd niet ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die haar niet ter kennis gebracht werden.

2.11. Verzoekers verwachten ten slotte een antwoord op hun vraag tot gezinshereniging die geformuleerd werd in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekers kunnen echter niet verwachten dat de verwerende partij antwoordt op een aanvraag gezinshereniging die geformuleerd wordt in een aanvraag die blijkens haar aanhef duidelijk een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Indien verzoekers een aanvraag gezinshereniging wensen in te dienen staat het hen vrij de procedures ter zake op te starten in het licht van de artikelen 10, 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet die gepaard gaan met ad hoc bijlagen en ontvankelijkheidsprocedures die voorafgaandelijk door het gemeentebestuur dienen te worden afgehandeld.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA